

Ο αέρας

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ

αφιερωμένο σε εκείνους που δεν ανήκουν σε αυτή τη γη
που έρχονται από άλλο κόσμο
από άλλο χρόνο

Αθήνα – Κύθνος – Αθήνα
Καλοκαίρι 2012

Σόφια - Βουλγαρία

Ο αέρας έτρεχε δίπλα τους. Ένα αόρατο κύμα, παχύ, βαρύ και δυνατό που το ένοιωθαν μόνο όταν άπλωναν το χέρι τους και προσπαθούσαν να το πιάσουν.

Μπορεί να ήταν όμως ο Νικολάι που έτρεχε μέσα στο διαθέσιμο αυτοκίνητο στο δρόμο για τη Σόφια. Καλοκαίρι απόγευμα. Και η κοπέλα δίπλα του, μπορεί να έτρεχε και αυτή. Να έσκιζαν τον αέρα που βαρύς, ήσυχος και τεμπέλης καθόταν πάνω από τα περίχωρα της πόλης τους.

Σκέφτηκε ξανά το όνομά της καθώς οδηγούσε γρήγορα στο δρόμο που ανοιγόταν ολόισιος μπροστά του. Την ρώτησε μετά, αφού ξύπνησαν, και έπρεπε να γυρίσουν στην πόλη. Το προηγούμενο βράδυ πέρασε χωρίς ονόματα και ερωτήσεις. Η μουσική στο μπαρ, η ομορφιά του κοριτσιού, η πρόσκληση για χορό, τα ποτά, η βόλτα στη νύχτα, το διαμέρισμα ο ξαφνικός έρωτας. Αυτό που νόμιζε ίσως για έρωτα. Μια ευκαιρία ακόμα να παίζει στο τυχερό παιχνίδι. Τζόγος με την καρδιά. Θα βγει το νούμερο; Θα κερδίσει;

Έπαιζε τακτικά στο καζίνο της Σόφιας. Εύκολο χρήμα, παράνομο, μαζεμένο σαν τη βροχή από τον ουρανό. Έπεφτε κάθε μέρα στις τσέπες του. Κοίταζε τους κανονικούς ανθρώπους. Κάθε μέρα στη δουλειά, ώρες στη δουλειά, για να μαζέψουν λίγο νερό, λίγο χρήμα που αυτός το είχε

εξασφαλίζει σε λίγα λεπτά. Μα δεν αισθανόταν άσχημα, ούτε πως έκλεβε κανέναν. Κι αν δεν ακολουθούσε τον τρόπο των υπολοίπων, κι αν δεν έστυβε τον εαυτό του στην καθημερινή ανάγκη της δουλειάς, αυτός έδινε κάτι άλλο πιο πολύτιμο στη συναλλαγή.

Από μικρός είχε δει πως πάντα κάτι δίνεις. Αυτός διάλεξε να δώσει την ελευθερία του. Όχι αμέσως ίσως. Μπορεί και ποτέ. Ήξερε πως ότι έκανε ήταν ένα ρίσκο, να χάσει τον αέρα, αυτόν τον αέρα που έτρεχε γύρω του τώρα καθώς οδηγούσε το κορίτσι πίσω στην πόλη. Έτσι κάθε φορά που το χρήμα ερχόταν στα χέρια του και έμπαινε στην τσέπη, έλεγε τα κατάφερα τώρα. Μπορεί την άλλη φορά όχι, όμως τώρα τα κατάφερα.

Ένα παιχνίδι η ζωή, το έμαθε καλά και όλα πια ήταν έτσι. Η επιβίωση, το ρίσκο, οι γυναίκες. Ένα παιχνίδι, ένα τετράγωνο χαρτόνι με κουτάκια. Ένα ζάρι που το ρίχνεις και πας. Πότε εδώ πότε εκεί. Κερδίζεις, χάνεις.

Ο αέρας σκέφτηκε, που βούιζε πάνω από τα κεφάλια τους. Η ελευθερία. Να φυσάει προς κάθε μεριά, να αλλάζεις πορεία. Να ταξιδεύεις και να ρισκάρεις ψάχνοντας το καινούργιο. Όπου φυσάει ο άνεμος. Στο σχολείο, όταν μικρός άκουσε τους δασκάλους να μιλούν γελώντας για τους τυχοδιώκτες κατάλαβε πως είναι διαφορετικός από τα άλλα παιδιά. Δεν του φάνηκαν καθόλου αστείοι αυτοί οι τύποι. Και θα του άρεσε πολύ να πηγαίνει όπου φυσάει ο άνεμος. Έτσι ξεκινάνε

κάποιες ζωές και πάνε σε άλλα μονοπάτια.
Ανοίγουν δρόμους που για τους ανθρώπους
μοιάζουν σκοτεινοί και τρομακτικοί για άλλους
όμως σαν το Νικολάι είναι γεμάτοι φως. Είναι και
οι μοναδικοί.

Μόνο να κάνεις την κίνηση. Να κάνεις πάντα τη
σωστή επόμενη κίνηση.

Η κοπέλα κοίταζε μπροστά. Η επόμενη κίνηση.
Αυτή ήταν η κίνηση που έπρεπε να κάνει χτες.
Όμορφη κοπέλα, θα έκανε την κίνησή του. Δεν
μπορούσε να αντισταθεί. Και η κίνηση
αποδείχτηκε σωστή. Ήταν δίπλα του τώρα,
καθισμένη νωχελικά στο κάθισμα. Όμορφη
βραδιά η χτεσινή. Όμορφη γυναίκα. Μια όμορφη
γυναίκα πρέπει να την κατακτάς. Σε κάνει να
αισθάνεσαι τη ζωή. Τα βήματα που κάνεις.

Κοίταζε με την άκρη του ματιού του τη μορφή
της. Μαύρο μαλλί, μαύρο φόρεμα. Θυμόταν τα
γκρίζο γαλανά μάτια της. Αυτά τον τράβηξαν χτες.
Αυτά έδωσαν το σύνθημα για την επόμενη
κατάκτηση. Τυλιγμένο στο λαιμό της ένα κόκκινο
μαντήλι. Ανέμιζε ελαφρά στο λίγο αέρα που τους
χάιδευε τα πρόσωπα. Τιναζόταν και αυτό πότε
εδώ και πότε εκεί ακολουθώντας τον άνεμο. Σαν
και μένα σκέφτηκε. Μοιάζουμε. Του φάνηκε
περιέργη η σκέψη και χαμογέλασε. Όμως έτσι
ήταν. Δεν διέφερε και πολύ από αυτό μικρό
κομμάτι ύφασμα που ανέμιζε στον λαιμό της
κοπέλας.

Απλωσε το χέρι του και την χάιδεψε. Εκείνη μετακινήθηκε στη θέση της κοιτώντας πάντα μπροστά. Ο αέρας βρήκε την ευκαιρία του.

Αόρατα δάχτυλα, δάχτυλα που εκείνη τη στιγμή φτιάχτηκαν από το τίποτα, τρύπωσαν στον λαιμό της. Ζήλεψε ο άνεμος το κόκκινο το χρώμα, την ντελικάτη μορφή του μεταξιού και είπε αυτό είναι δικό μου θα το πάρω.

Λύθηκε το μαντήλι, άρχισε αργά να ξελογιάζεται από τον αέρα, να τον πιστεύει σε ότι του λέει, να αφήνει την κοπέλα. Πήρε λίγες στιγμές. Και κάποιοι μικροί δισταγμοί, μια καθυστέρηση ήταν το τελευταίο μικρό όχι του μαντηλιού στο ξελόγιασμα. Δεν άντεξε όμως άλλο και σε μία στιγμή έφυγε. Τινάχτηκε στον αέρα που το άρπαξε και το έκανε δικό του.

Η κοπέλα το ένοιωσε και άρπαξε το λαιμό της, μα το μαντήλι δεν ήταν πια εκεί. Το μαντήλι μου, φώναξε, μου το πήρε ο αέρας. Ο Νικολάι πάτησε φρένο. Χωρίς να σκεφτεί, μα αμέσως μετά οι λέξεις χτύπησαν ξανά στο αυτιά του. Μου το πήρε ο αέρας. Του φάνηκε σωστό. Ο αέρας έχει το δικαίωμα να παίρνει όταν θέλει. Όταν μπορεί. Και αυτός το ίδιο έκανε. Χαλάλι του λοιπόν. Έκανε τη σωστή κίνηση και κέρδισε.

Μη σε νοιάζει της είπε. Δεν μπορούμε να σταματήσουμε εδώ, θα σου πάρω άλλο. Σήμερα. Και άφησε πάλι το αυτοκίνητο ελεύθερο να συνεχίσει το δρόμο τους

Το μαντήλι πέταξε με τον άνεμο. Στροβιλίστηκε μαζί του σε αυτό τον τρελό χορό. Σηκώθηκε ψηλά έπεσε, ξανασηκώθηκε. Τα αυτοκίνητα που ακολουθούσαν πίσω το χάζευαν για λίγο όσο πρόλαβαν να το δουν πριν το αφήσουν πίσω τους. Και όταν το ρεύμα των αυτοκινήτων αραιώσε, όταν ο αέρας δεν ήταν πια τόσο δυνατός όσο πριν, το άφησε να φύγει.

Αυτό αντιστάθηκε λίγο. Μικρές κινήσεις, τσαλίμια και στροφές σε μια προσπάθεια να μείνει μαζί του. Μα ο χορός τελείωσε και σαν άνθρωπος κουρασμένος αφέθηκε να πεσει αργά στη γη. Ακούμπησε στα κλαριά ενός δέντρου στο πλάι του δρόμου. Ξάπλωσε πάνω στις άκρες και έμεινε εκεί να κοιτάζει τα αυτοκίνητα που περνούν. Να βλέπει τον ήλιο στον ουρανό και να αναπολεί ήδη το μικρό και σύντομο χορό του.

Ουρανός

Πέρασαν δυο μέρες. Και δυο νύχτες. Έγινε θέμα συζήτησης των περαστικών αυτοκινήτων. Ένα κόκκινο πανί σκαλωμένο πάνω στο δέντρο. Σπάει το πράσινο, το αδιάφορο του δρόμου. Δεν ασχολήθηκαν όμως περισσότερο μαζί του.

Απογοητεύτηκε εκεί ψηλά παρατημένο. Που και που, όταν περνούσε κάποιο φορτηγό ένα ελαστικό ρεύμα αέρα το ταρακουνούσε. Λίγο να ξεμουδιάσει από την πολύωρη ακινησία, μετά πάλι τα ίδια.

Το ταξίδι όμως δεν άργησε να ξεκινήσει. Όλα άρχισαν με ένα ελαφρύ φύσημα. Συνηθισμένο στα περάσματα των φορτηγών δεν έδωσε σημασία στις πρώτες πνοές. Εκεί που περίμενε το τέλος όμως, ένοιωσε το κύμα να συνεχίζεται. Να δυναμώνει. Τα κλαδιά του δέντρου άρχισαν να τεντώνονται, να το τραβάνε πότε εδώ και πότε εκεί. Ξεσκάλωσε μάλιστα η μια του άκρη και απέμεινε να στέκεται πάνω στο δέντρο σε μια μεριά μόνο. Στην άκρη ενός μικρού κλαδιού. Τότε ένοιωσε το τράνταγμα και βρέθηκε πάλι στον αέρα.

Μα αυτό το πήδημα στο κενό ήταν πρωτόγνωρο. Ένοιωσε να σηκώνεται ψηλά από μία απίστευτη δύναμη, και την ίδια στιγμή άρχισε να στριφογυρίζει σε ένα κύκλο που το ανέβαζε όλο και πιο ψηλά στον ουρανό. Ένας άνεμος που οι

άνθρωποι τον λένε ανεμοστρόβιλο, όμως για το κόκκινο μαντήλι ήταν ένα μαγικό ταξίδι.

Η γη άρχισε να απομακρύνεται. Τα αυτοκίνητα έγιναν μικρά πολύχρωμα κουτιά που ταξίδευαν όλο και πιο αργά. Οι δρόμοι εξαφανίζονται και οι πόλεις χάνονται στο πράσινο της γης. Στις πολλές στροφές του είδε τα σύννεφα να έρχονται πιο κοντά και μετά οι κύκλοι σταμάτησαν σιγά σιγά. Τι κρίμα σκέφτηκε κράτησε τόσο λίγο. Μα ήταν λάθος η σκέψη του. Ένα κύμα το πήρε πάνω του. Νόμιζε πως απέκτησε κάτι ξεχωριστό, μια μαγική ικανότητα που δεν είχε πριν όσο κυκλοφορούσε στο λαιμό της κοπέλας. Ένα τεράστιο αέρινο κύμα έγινε υπηρέτης και αφέντης μαζί, το πήρε μαζί του. Σε ένα ταξίδι προς το νότο.

Πέρασε πάνω από πολλά σπίτια, χωριά με ανθρώπους. Ζεστάθηκε από τον ήλιο, κρύωσε από ψυχρά ρεύματα. Στριφογύριζε πάνω κάτω στην πορεία, ξάπλωνε απλωμένο και πάλι μαζευτόταν. Μια στιγμή έμοιαζε με μαγικό χαλί, ένα μικρό κόκκινο μαγικό χαλί που ταξίδευε χωρίς αφέντη, μα την αμέσως επόμενη έμοιαζε με ένα κόκκινο όστρακο που βρέθηκε μακριά από τη θάλασσα σε ένα περίεργο ταξίδι. Οι άνθρωποι ήταν πολύ μικροί κάτω στη γη. Δεν φαινότουσαν μα τους ένοιωθε.

Όσο καιρό βρισκόταν τυλιγμένο στο λαιμό της κοπέλας, η μυρωδιά της το είχε γεμίσει.

Σε αυτά τα μικρά κενά, στις μικρές κυψέλες που το μετάξι όμορφα είχε φτιάξει, εκεί που διασταυρώνονται οι ίνες του υφάσματος υπήρχε χώρος. Ένα μικροσκοπικό κενό, αόρατο στο μάτι, μα τόσο σημαντικό. Εκεί σε αυτά τα παιχνιδίσματα των ινών έμπλεκε και έμενε για καιρό πολύ η μυρωδιά της που έδινε κάτι ανθρώπινο στο μαντήλι. Που το έκανε να διαφέρει από οποιοδήποτε άλλο κόκκινο μαντήλι του κόσμου.

Στο ταξίδι όμως το άρωμα της κοπέλας άρχισε να φεύγει. Ένα ένα τα μικρά αυτά μυρωδικά αστράκια άφηναν τη βόλεψη τους και χάνονταν στον αέρα. Σκορπίστηκαν στον απέραντο ουρανό. Μα τα κενά γέμισαν ξανά. Ήρθαν οι μυρωδιές των ανθρώπων που ζούσαν κάτω χαμηλά να μπλέξουν στα κελιά του μεταξιού. Νέα μυρωδικά μπλέχτηκαν στα δίχτυα. Από άντρες που δούλευαν στη γη, από παιδιά που έπαιζαν στο δρόμο, φαγητά που ετοιμάζαν οι νοικοκυρές στα χωριά, καπνός από φωτιά, αρώματα λουλουδιών. Αν μπορούσε κάποιος να δει τις μυρωδιές, αν κάθε μια διαφορετική είχε το δικό της χρώμα θα θάμπωνε το βλέμμα του. Μια τρελή συλλογή από πρασινάκια, μικρά μωβ, ζωηρά τουρκουάζ και άσπρα. Μαύρες κουκίδες, ζεστά πορτοκαλί ανάμεσα. Ένα τεράστιο λιβάδι λουλουδιών σπαρμένα σε κόκκινο χορτάρι. Έτσι θα έμοιαζε. Αν μπορούσε να δει κανείς τις μυρωδιές...

Όταν η γη άλλαξε χρώμα, όταν το ανάγλυφο της

έπαψε να παίζει με το πράσινο, την ώχρα και το γκρι, όταν ένα βαθύ επίπεδο μπλε γέμισε το μισό κόσμο και συμπλήρωσε σαν σκοτεινός καθρέπτης το γαλάζιο του ουρανού, το φουλάρι τέντωσε τις άκρες του. Μπορεί να ήταν παιχνίδι που έκανε ο άνεμος ή μπορεί να ήταν μια πνοή ζωντανίας του μικρού πανιού. Αυτό το βαθύ κόκκινο όμως ταίριαζε τόσο πολύ σε αυτό το μπλε. Λες και ήταν εδώ το σωστό μέρος, το τέλος του ταξιδιού ίσως.

Ο άνεμος κόπασε σιγά σιγά. Η γη άρχισε να μεγαλώνει. Μια κουκίδα ξηράς φάνηκε από κάτω και καθώς μεγάλωνε γέμιζε με λεπτομέρειες. Μικρά βουνά, άσπρες κουκκίδες διάσπαρτες ανάμεσά τους. Πότε συγκεντρωμένες σαν τα χαμομήλια στα χωράφια, πότε μόνες σαν πιτσιλιές ασβέστη εδώ και εκεί. Χρυσές ακτές που γλύφει η θάλασσα αφρίζοντας από τη λαχτάρα της να φάει αυτή τη γη που της αντιστέκεται συνέχεια.

Ο αέρας το άφηνε πια. Κουράστηκε ίσως να το κουβαλάει μαζί του. Μπορεί και να ήθελε να το ξεκουράσει. Να το αφήσει για λίγο και ίσως πάλι μετά ποιος ξέρει. Να ήταν αυτή η μια σωστή κίνηση.

Πάρος

Μπαμπά μπαμπά κοίτα!

Το μικρό κορίτσι έδειχνε τον ουρανό. Ο πατέρας της κοίταξε στενεύοντας τα μάτια να διακρίνει τι δείχνει η μικρή του κόρη. Ένα σκοτεινό σημάδι στην αρχή που έπεφτε από τον ουρανό. Πανί που ήρθε σαν πουλί, με χάρη να πέσει στα πόδια τους στην παραλία.

Το κοίταξαν όταν πεσμένο στα βότσαλα έμεινε ακίνητο. Σάλευε που και που από το αεράκι που ζεστό σάρωνε την παραλία. Έμοιαζε με ζωντανό αλλά ήταν μόνο ένα μαντίλι, με βαθύ κόκκινο χρώμα. Το κορίτσι το έπιασε. Το κράτησε στα χέρια της με χαρά.

Είναι δώρο από τον ουρανό, της είπε ο πατέρας της. Ένα μαντίλι που το πήρε ο αέρας σκέφτηκε. Μα του άρεσε να πιστεύει στα παραμύθια. Στους μύθους και μερικές φορές στα μαγικά σημάδια, σαν εκείνα που οι αρχαίοι διάβαζαν στις παραξενιές της φύσης. Μπορεί όλα να εξηγούνται με τη λογική. Όμως γιατί να μην διαβάζουμε τα φαινόμενα με άλλο τρόπο; Γιατί να μην προσπαθούμε να δίνουμε τις δικές μας ερμηνείες σε αυτά; Ένα σημάδι από τον ουρανό λοιπόν, ένα δώρο για την κόρη του, που είχε πολλά παιχνίδια μα ποτέ κανένα δεν της ήρθε έτσι, με αυτό τον τόσο παράξενο τρόπο όπως αυτό το κόκκινο μαντήλι.

Γύρισαν στο σπίτι. Το μαντήλι αγκάλιαζε τη μέση της μικρής. Μπαμπά μήπως το έστειλε η μαμά; Την περίμενε αυτή την ερώτηση. Ζούσαν δύο χρόνια τώρα μόνοι χωρίς την Ε. που η ζωή της τελείωσε πρόωρα. Μπορεί της είπε. Ίσως να είναι κάποιο μαγικό αντικείμενο που ήρθε από τον ουρανό, τον κόσμο της μαμάς. Εγώ θα έλεγα να προσπαθήσουμε να βρούμε τις μαγικές του δυνάμεις.

Το βράδυ η μικρή κοιμήθηκε και στα χέρια της κρατούσε το μαγικό μαντήλι. Όταν η χούφτα μαλάκωσε ο πατέρας της πήρε το μεταξένιο κόκκινο και το άπλωσε επάνω της. Μπορεί να είναι και αυτή μια εξήγηση σκέφτηκε. Ένα μαγικό αντικείμενο ενός άλλου κόσμου. Πολλές φορές πιστεύουμε σε σκέψεις που απέχουν τόσο από την αλήθεια. Τις θεωρούμε αληθινές και ζούμε μια ζωή με αυτές. Ποτέ δεν θα καταλάβουμε ότι δεν ήταν τίποτε άλλο από σκέψεις. Κι όμως, αυτές οι αόρατες δυνάμεις, αυτές οι σκέψεις έκαναν κουμάντο στη ζωή μας. Ήταν σαν θεοί που μας έλεγαν τι να κάνουμε. πώς να ζήσουμε. Δεν τις αγγίξαμε, δεν τις είδαμε να στέκονται όρθιες δίπλα μας. Μα ήταν πιο σταθερές και από άνθρωπο αληθινό. Και σίγουρα πιο δυνατές. Σε αυτές πιστεύουμε και αυτές μας κάνουν να δημιουργούμε. Τι σημασία έχει τελικά τι είναι αυτές οι σκέψεις. Αν πράγματι υπάρχουν κάπου. Αν αντιπροσωπεύουν σαν άυλοι πρεσβευτές κάτι χειροπιαστό. Οι εντολές τους όμως υλοποιούνται. Παύουν να είναι πλάσματα

του μυαλού και παίρνουν θέση πραγματική στη γη. Οι πράξεις μας είναι απόδειξη ότι υπάρχουν και έχουν μια τεράστια δύναμη.

Ας είναι μαγικό λοιπόν το μαντήλι. Ας είναι ένα ουράνιο δώρο που ήρθε στην γη και μένει να βρούμε το κλειδί να το ανοίξουμε να δούμε τι κρύβει μέσα του.

Ξημέρωσε η νέα μέρα. Ο μπαμπάς ξύπνησε νωρίς. Πάντα σηκωνόταν με το χάραμα. Εκείνη την ώρα που το φως γεμίζει τον κόσμο, βάφει κάθε γωνιά με χρώμα και διώχνει τις σκέψεις, αυτές τις δυσάρεστες που ζούνε μόνο στο μαύρο της νύχτας. Είχαν πορεία σήμερα.

Ξεκίνησαν πρωί. Θα προτιμούσε να πάει μόνος του αλλά δεν μπορούσε να αφήσει το μικρό κορίτσι σε κανέναν. Έπρεπε να το πάρει μαζί του γι' αυτό διάλεξε μια σύντομη διαδρομή. Θα πήγαιναν στο φάρο. Άφησαν το αυτοκίνητο στο τέλος του δρόμου και πήραν το μονοπάτι περπατώντας. Η μικρή είχε μαζί της το κόκκινο μαντίλι τυλιγμένο στη μέση. Οι βράχοι βαμμένοι στο γκριζοασημί κυριαρχούσαν στο τοπίο. Ανάμεσά τους λεπτή άμμος γέμιζε τα κενά. Οι πέτρες κοφτερές, φτιαγμένες από αλληπάλληλα στρώματα λάβας απλωμένης σαν φύλλα λες το ένα πάνω στο άλλο, που κάποιος γίγαντας από τα βάθη της γης τα έσπασε για να ελευθερωθεί. Ο αέρας τις τύλιγε και έπαιζε μαζί τους τρεμουλιάζοντας την εικόνα πίσω τους. Μοιάζει

με άρωμα που αναδύεται από τις πέτρες αυτός ο χορός του αέρα. Λες και βγαίνει από τις πέτρες καθώς ζεσταίνονται. Ακίνητες για χρόνια κάτω από τον ήλιο έχουν ένα δικό τους τρόπο να πάλλονται. Ίσως ο αέρας είναι ο μόνος που τις νιώθει και συμμετέχει σε αυτόν τον μυστικό χορό. Ο μπαμπάς πήγαινε μπροστά και της έδειχνε το μονοπάτι. Ο φάρος φαινόταν ήδη στο βάθος. Πέρασε αρκετή ώρα για να φτάσουν.

Στάθηκαν κοντά και τριγύρισαν το κτίριο. Οι πέτρες χτισμένες η μία πάνω στην άλλη έφτιαχναν αυτή την ψηλή κατασκευή που δέσποζε στην άκρη του βράχου.

Ο φαροφύλακας δεν υπάρχει πιά. Δεν υπάρχει καμιά ανθρώπινη παρουσία εδώ, όμως αυτό το παλλόμενο φως μοιάζει με ζωντανό. Είναι η ψυχή της περιοχής. Στα βιβλία των ναυτικών, σε σχέδια που δείχνουν την ακτογραμμή του νησιού υπάρχει αυτή η λευκή κολώνα. Έχει γραφτεί το όνομά της, και κάτι ακόμη. Ο ρυθμός της καρδιάς της. Οι ναυτικοί την βλέπουν, ακούνε τον χτύπο με τα μάτια και ξέρουν που πρέπει να οδηγήσουν το πλοίο.

Πήραν το δρόμο της επιστροφής. Μπαμπά κάνει ζέστη κουράστηκα, είπε το μικρό κορίτσι. Σταμάτησε και της έδωσε να πει λίγο νερό. Το ήξερε πως η πορεία δεν είναι εύκολη για το παιδί. Όμως μερικές φορές πρέπει να αντιμετωπίσουμε τα όρια μας. Θα τα κατάφερνε η μικρή, με τη

βοήθειά του.

Ο αέρας δυνάμωσε και σκέφτηκε πως θα τους βοηθούσε στην επιστροφή. Θα μαλάκωνε λίγο την κάψα του καλοκαιρινού ήλιου. Μα ο αέρας είχε άλλα σχέδια. Ήταν σε ένα σημείο που το μονοπάτι ίσα που φαινόταν ανάμεσα στα κοφτερά βράχια. Μια απότομη αλλαγή, ένα παραπάτημα και ένοιωσε το πόδι να γυρίζει σε μία στροφή που ποτέ δεν έπρεπε να συμβεί. Έπεσε κάτω.

Προσπάθησε να σηκωθεί αλλά ο πόνος ήταν αφόρητος. Τον έλουσε κρύος ιδρώτας. Μπαμπά είσαι καλά; Τι έγινε;

Τίποτα μάλλον χτύπησα το πόδι μου, της είπε με ήρεμο τρόπο, να την καθησυχάσει. Θα ζητήσουμε βοήθεια μην ανησυχείς και έψαξε για το κινητό. Μα τα σχέδια της ζωής δεν είχαν κανένα κινητό μέσα. Ούτε η τσάντα που έψαξε δυο και τρεις φορές. Το σκέφτηκε και είδε την εικόνα του στο αυτοκίνητο ξεχασμένο στο κάθισμα του συνοδηγού.

Εξέτασε όλες τις πιθανότητες. Ήταν μακριά, δύσκολα θα ερχόταν κάποιος εδώ. Κανείς δεν ήξερε ότι έφυγαν και που πήγαν. Δεν μπορούσε να μετακινηθεί. Ηρέμησε για λίγο και τα σκέφτηκε πάλι όλα από την αρχή. Δεν έβλεπε άλλη λύση.

Χρειάζομαι τη βοήθειά σου της είπε. Θα πρέπει να πας στο αυτοκίνητο να φέρεις το κινητό. Να

ειδοποιήσουμε να μας βοηθήσουν. Το μικρό κορίτσι τρόμαξε όταν άκουσε τον μπαμπά της να ζητάει βοήθεια. Ποτέ δεν είχε συμβεί αυτό. Και τώρα έπρεπε να κάνει κάτι μόνη της; Να βρει το δρόμο για το αυτοκίνητο μόνη της;

Άκουσε με της είπε ο πατέρας της. Θα ακολουθήσεις το μονοπάτι που φαίνεται ανάμεσα στα βράχια. Θα κοιτάς που έχει πατημασιές, πού δεν έχει χόρτα. Αυτό θα σε οδηγήσει στο αυτοκίνητο. Θα ανοίξεις την πόρτα θα πάρεις το κινητό, θα μου το φέρεις να ειδοποιήσουμε για βοήθεια. Μπαμπά δεν μπορώ να το κάνω αυτό είπε το κορίτσι. Δεν ξέρω να βρω το δρόμο. Φοβάμαι. Φοβάμαι να μείνω μόνη μου.

Τρόμαξε και αυτός. Σκεφτόταν το φόβο του μικρού παιδιού, την ευθύνη που φόρτωνε στους ώμους του. Μα ήξερε πως ήταν ο μόνος τρόπος να βγούνε από τη δύσκολη θέση. Είδε το μαντήλι στη μέση της και τότε σκέφτηκε τα παράξενα σημάδια.

Άκου της είπε. Δεν θα είσαι μόνη σου. Θα έχεις το μαγικό μαντίλι. Αυτό θα σε βοηθήσει να βρεις το δρόμο. Να σκέφτεσαι ότι έχεις ένα δυνατό όπλο πάνω σου. Θα τα καταφέρεις με τη βοήθειά του.

Την αγκάλιασε και την φίλησε. Την έσφιξε στην αγκαλιά του και την κοίταξε στα μάτια. Είσαι δυνατό κορίτσι. Να δεις που θα τα καταφέρεις.

Ξεκίνησε η μικρή. Στα πρώτα μέτρα κοιτούσε πίσω τον μπαμπά της που την χαιρετούσε και της χαμογελούσε. Ναι, ναι θα τα καταφέρεις της έλεγε. Μετά τον έχασε πίσω από κάτι βράχια και έμεινε μόνη της πια να ακολουθεί το μονοπάτι.

Δεν είχε βρεθεί ποτέ μόνη της. Φοβόταν. Θυμόταν τα παραμύθια που πιο μικρή της διάβαζε ο μπαμπάς, για τα παιδιά που χάνονταν στο δάσος και ήταν τόσο συναρπαστικό να φοβάται για αυτά, ενώ η ίδια ήταν ξαπλωμένη στο ζεστό της κρεβάτι. Θυμόταν και τη μαμά της που την κρατούσε από το χέρι όπου και αν πήγαιναν. Όμως τώρα ήταν μόνη, κανείς δεν ήταν μαζί της. Κανείς; Το μαντίλι σκέφτηκε. Μπορεί να είναι μαγικό όπως είπε ο μπαμπάς. Να μου δώσει δύναμη να μην χάσω το μονοπάτι, να τα καταφέρω. σε όλα τα παραμύθια, υπάρχει κάποιος που βοηθάει τον καλό να τα βγάλει πέρα. Εκείνη η παχουλή νεράιδα, η Μαριγούλα, ήταν τόσο γλυκιά. Και ο μπαμπάς της έλεγε ότι τα παραμύθια δεν είναι μόνο ιστορίες φαντασίας. Είναι αληθινές ιστορίες που τις διηγούνται οι άνθρωποι για να μην ξεχαστούν τα κατορθώματα εκείνων που βρέθηκαν σε δύσκολη θέση αλλά τελικά νίκησαν. Οι δράκοι, οι κακιές μάγισσες και οι μαγικοί καθρέπτες είναι στολίδια που οι άνθρωποι έβαλαν μέσα στις ιστορίες τους για να είναι πιο φανταχτερές να σαν τα ωραία ρούχα που φοράμε τότε τότε. Από μέσα όμως όλα είναι αληθινά.

Η στιγμή που η ζωή παύει να είναι διήγημα, τότε που εμείς δεν είμαστε πια θεατές ή αναγνώστες αλλά γινόμαστε ήρωες του παραμυθιού είναι το βήμα εκείνο που μας κάνει πραγματικούς ανθρώπους. Μερικοί άνθρωποι δεν το κάνουν ποτέ στη ζωή τους. Ζούνε μέχρι να πεθάνουν σε μια απόλυτη ασφάλεια. Άλλοι το κάνουν κάποια στιγμή όταν το αποφασίσουν και αισθάνονται έτοιμοι. Η το κάνουν με τόσο μικρά βηματάκια που δεν το καταλαβαίνουν. Μερικοί πάλι αναγκάζονται να το κάνουν πολύ νωρίς και απότομα. Σαν το μικρό κορίτσι που σήμερα ζει πραγματικά, προσπαθώντας να τα καταφέρει, σαν ένα πλάσμα που βρέθηκε στη γη μόνο του και προσπαθεί να επιβιώσει.

Να μάθει να αντιμετωπίζει τον κίνδυνο που είναι πραγματικός πια και όχι μια ιστορία που παιδεύει φανταστικούς ήρωες. Να στηρίζεται στον εαυτό της. Να στηρίζει τους άλλους.

Μαγικό μαντήλι πες αν κάνω λάθος. Το έβγαλε από τη μέση, το κράτησε στο χέρι και αυτό λες και απέκτησε ζωή της έδειχνε το δρόμο. Τι και αν ήταν ο αέρας που το έκανε να σαλεύει. Τι κι αν ο αέρας έδειχνε προς τη σωστή κατεύθυνση; Σύμπτωση; Σχέδιο μιας ουράνιας μηχανικής που έτσι ταίριαξε τα γρανάζια της; Ο αέρας έπαιξε πάλι το δικό του παιχνίδι και βοήθησε το μικρό κορίτσι. Το μαντίλι έτρεμε από τον άνεμο. Μερικές φορές ένοιωσε ότι ο αέρας ήθελε να της το αρπάξει, όμως αυτή το κρατούσε γερά στο χέρι.

Και όταν οι βράχοι την ανάγκαζαν να στρίβει, να αλλάζει πορεία, το μαντίλι της έδειχνε πάντα τη σωστή κατεύθυνση.

Πέρασαν οι στιγμές, τα λεπτά ενός ρολογιού που μετράει τον χρόνο των ανθρώπων. Υπάρχει ένα ρολόι για τον καθένα μας. Αυτό που μετράει τον προσωπικό χρόνο. Τα λεπτά του δεν είναι ίδια. Τα λεπτά μπορεί να κρατάνε ώρες. Και μερικές μέρες να είναι πιο μικρές από λίγα δευτερόλεπτα. Έτσι κύλησε ο χρόνος στην πορεία της μικρού κοριτσιού. Ένοιωθε τα κλικ του χρόνου σαν μικρές καμπάνες να σημαδεύουν τα βήματά της. Θυμόταν την κάθε στιγμή καθώς κυλούσε. Ποτέ το ρολόι της δεν πήγαινε τόσο αργά. Η ακινησία του τόπου τριγύρω, η ησυχία που μονό το βούισμα του αέρα την ανακάτευε πότε πότε την έκανε να νομίζει πως όλα σταμάτησαν. Ζούσε και αυτή σε ένα παραμύθι τώρα που όλα είναι μαγικά, τρομακτικά αλλά ήταν δικό της. Ήταν αυτή ο ήρωας που προσπαθούσε... Αχ θα τα καταφέρει;

Το είδε άσπρο να ξεχωρίζει στην όχρα της γης. Τάχυνε το βήμα της πια. Ένοιωσε το βάρος να φεύγει από πάνω της. Έκανε ότι της είπε ο μπαμπάς και με το κινητό στο χέρι πήρε το δρόμο της επιστροφής. Τώρα ήξερε πια το μονοπάτι. Ποτέ δεν πρόσεχε με το μπαμπά της το δρόμο που έπαιρναν, όμως τώρα, που ήταν μόνη της, θυμόταν τα πάντα. Γνώριζε το τοπίο, τα βράχια, τις στροφές. Κάποια ξερά κλαδιά σφηνωμένα από τον άνεμο σε κόγχες ήταν σημάδια που είχε

κρατήσει στο μυαλό της. Και κάποιες πετρούλες σε διαφορετικό χρώμα εδώ και εκεί ήταν φίλοι που τους ήξερε και τους συναντούσε ξανά, για δεύτερη φορά. Συνέχιζε να κρατάει το μαντήλι που εκείνο πάντα έδειχνε προς το αυτοκίνητο. Εκείνη όμως ήξερε πώς να το διαβάσει.

Την αγκάλιασε όταν την είδε να επιστρέφει. Την γέμισε φιλία που γύρισε πίσω χωρίς να πάθει τίποτε. Αγωνιούσε και αυτός μην συμβεί κάτι και γίνουν πολύ χειρότερα τα πράγματα. Βασίστηκε πάνω της. Σε ένα μικρό παιδί. Σε ένα μαγικό μαντήλι.

Τον μετέφεραν στον νοσοκομείο για τις πρώτες βοήθειες. Πέρασαν λίγες μέρες ακόμη στο νησί. Το τραύμα επουλώθηκε, μπορούσε να περπατάει άνετα πια. Μπορούσε να επιστρέψει στην Αθήνα.

Κοίταζαν το πέλαγος, καθισμένοι στην πρύμνη του караβιού κοίταζαν τον άσπρο δρόμο που άνοιγε το πλοίο πίσω του να κλείνει σιγά σιγά στο βάθος του ορίζοντα. Αυτό το μονοπάτι που άνοιγε το πλοίο για λίγο στο νερό και η θάλασσα ενοχλημένη από την αταξία το συγύριζε και το εξαφάνιζε λες και δεν της αρέσουν οι ευθείες γραμμές επάνω της.

Μπαμπά τον ρώτησε λες πράγματι να είναι μαγικό; Το κρατούσε στο χέρι της και τον ρωτούσε σοβαρά. Σκεφτόταν τι να της απαντήσει όταν το μικρό κορίτσι ένοιωσε τον αέρα να αρπάζει το μαντίλι και να το τραβάει από το χέρι

της. Μπαμπά μπαμπά μου έφυγε πιάστο.

Πέταξε το κόκκινο πανί. Έφυγε μαζί με τον αέρα που τους σάρωνε. Σταμάτησε προς στιγμήν στα κάγκελα του πλοίου. Μια τελευταία ευκαιρία να το πιάσουν ξανά. Να το μπαμπά να το πιάστο σε παρακαλώ.

Έκανε να τιναχτεί. Να μην το αφήσει να φύγει. Μετά κρατήθηκε.

Την κοίταξε. Άστο να φύγει της είπε. Έτσι αποφάσισε ο αέρας. Αυτός μας το έφερε και τώρα το θέλει πάλι πίσω. Δεν το χρειαζόμαστε όμως πια. Μας έδωσε τη δύναμη του και τώρα πάει να βρει κάποιον άλλο που την χρειάζεται. Άστο να φύγει.

Ο άνεμος βούηξε δυνατά, σαν να επιβεβαίωσε τα λόγια του πατέρα και το ξεκόλλησε από το άσπρο κάγκελο του πλοίου. Το σήκωσε ψηλά στον ουρανό. Οι γλάροι που ακολουθούσαν τρόμαξαν από αυτό το κατακόκκινο πουλί που βρέθηκε ανάμεσά τους και σκόρπησαν μακριά του. Αυτό υπερήφανο ανυψώθηκε στον ουρανό. Άφησε το μικρό κορίτσι, το καράβι που επίμονα χαράζει τη θάλασσα και συνέχισε το ταξίδι του για το νότο. Μέσα στις κυψέλες, σε εκείνα τα κενά ανάμεσα στο μετάξι είχε βάλει και τη μυρωδιά του μικρού κοριτσιού λίγο βαρύτερο και αρκετά πιο σοφό αφέθηκε στον φίλο του τον αέρα να αποφασίσει ποιος θα είναι ο επόμενος προορισμός.

Κρήτη

Αφήνει πάντα το παντζούρι ανοικτό. Θα έχεις μουσαφίρηδες της έλεγαν οι γειτόνισσες, προσπαθώντας να την φοβίσουν αλλά δεν τις άκουγε.

Της αρέσει να την ξυπνάει το φως. Το καλοκαίρι έρχεται νωρίς το πρωί, όσο όμως χειμωνιάζει καθυστερεί και την αφήνει να κοιμηθεί λίγο περισσότερο.

Μοιάζει με φίλο που της λέει την πρώτη καλημέρα. Κι αν δεν είναι άνθρωπος τι πειράζει. Καλύτερα. Να μην τον χάσει κάποτε και αυτόν.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι και κοίταξε έξω στην αυλή. Ο κήπος της αναμαλλιασμένος από το χτεσινοβραδινό αέρα ήθελε συμμαζέμα.

Πεταμένα φύλλα εδώ και εκεί μαζί με μπόλικες μαβιές τούφες από την μποκαμβίλια που έστεκε σχεδόν γυμνή τώρα στην άκρη του κήπου. Πιο πέρα η χτεσινή μπουγάδα με τη μαυρίλα.

Μπλούζες, φούστες ίδιες και απαράλλαχτες.

Μαύρα κομμάτια. Ούτε που ήθελε να τα κοιτάξει. Θα τα μαζέψει αργότερα. Δεν παθαίνουν τίποτα τα μαύρα.

Άφησε την κουρτίνα να πέσει μπροστά στο παραθύρι και γύρισε για την κουζίνα. Μα αυτό το περίεργο, σαν αγκάθι κάρφωνε την εικόνα που φτιάχτηκε στο μυαλό της. Τα βήματα σταμάτησαν, άλλαξαν ρότα και την έφεραν πάλι

πίσω στο παραθύρι.

Τι στο καλό! Που βρέθηκε αυτό;

Αυτή η μαυρίλα, ο στρατός από μαύρες μπλούζες και φούστες χάλασε την ομοιομορφία του σήμερα. Ένα κόκκινο πανί, φερμένο από τον άνεμο, ποιος ξέρει από που, καθόταν αυθάδικα πάνω στο σύρμα.

Στόλιζε την μπουγάδα και επιτέλους το μαύρο φαινόταν διαφορετικό, πιο ανθρώπινο, παρέα με αυτή την κόκκινη πινελιά.

Βγήκε γρήγορα έξω και το μάζεψε. Το έπιασε στα χέρια της. Κοίταξε γύρω μπας και ήταν το μαντήλι κάποιας από τις γειτόνισσες. Όχι όχι τα ξέρει τα ρούχα τους. Τόσα χρόνια ξέρει πολύ καλά η μια τα ρούχα της άλλης. Οι μπουγάδες είναι μια ματιά στα μυστικά του άλλου. Και αυτή είχε ρίξει πολλές τέτοιες ματιές τόσα χρόνια. Το ίδιο και οι γειτόνισσες στα δικά της ρούχα.

Καλά που το έφερε γρήγορα μέσα. Μην το δει καμιά και πει ότι τρελάθηκε τώρα στα γεράματα. Αυτό της έλειπε να αρχίσει να φοράει κόκκινα.

Το άφησε στην άκρη και έφτιαξε καφέ. Το χάζεψε. Πόσος καιρός πάει που είχε φορέσει κάτι χρωματιστό επάνω της; Άρχισε να σκέφτεται χρόνια και να αφαιρεί αλλά μετά ένοιωσε άσχημα και τα παράτησε, καλύτερα να μην τα σκαλίζει.

Σηκώθηκε και το πήρε στα χέρια της. Το χάιδεψε. Μεταξένιο και καθαρό. Το μύρισε. Περιέργη μυρωδιά. Το έφερε ο αέρας. Το πέρασε στο λαιμό της. Δεν πήγε καν μέχρι τον καθρέπτη. Ένοιωσε τη ζεστασιά του χρώματος στον λαιμό της. Τι να δει. Κάθε πρωί ο καθρέπτης δεν της άρεσε. Από ανάγκη έβλεπε την εικόνα. Σιγά σιγά σταμάτησε. Σκυφή πλενόταν. Καθάριζε κάθε μέρα το νιπτήρα γιατί αυτόν είχε για καθρέπτη. Καλύτερα το άσπρο, παρά την εικόνα της που ήταν κάθε μέρα και χειρότερη

Σήκωσε τις άκρες και τις κοίταξε στο φως. Όμορφο χρώμα. Τι ζεστασιά. Μικρά φαναράκια άναψαν στο μυαλό της. Εικόνες από την προηγούμενη ζωή. Το αγαπημένο της φόρεμα που μικρή απαίτησε από τη μαμά να φορέσει στο πανηγύρι. Το λουλούδι στον κήπο, έξω από το παράθυρό της, συντροφιά στις μοναξιές, το δαχτυλίδι που της έκανε δώρο με εκείνη την κόκκινη πέτρα.

Και μετά η κόρη της, το παιδί της, πορφυρό από τον πόνο που χτύπησε, τα χείλη της όταν, έφηβη σχεδόν, βάρφηκε κρυφά για πρώτη φορά. Και μετά τα μάτια, τα δικά της μάτια στον καθρέπτη, κόκκινα από το κλάμα όταν την έχασε.

Μεγάλες κόκκινες τελείες, μα και μικρές. Σαν τις ντοματούλες μέσα στη σαλάτα της, στο γλυκό κουταλιού που γευόταν πότε πότε, στα

σκουλαρίκια. Ακόμη και στα χαρτιά που έπαιζαν
καμιά φορά με τις γειτόνισσες. Αυτός ο άσσος
κούπα. Τρεις καρδιές κόκκινες, η οικογένεια που
ήταν κάποτε...

Σαν εκείνους τους γρίφους που διασκεδάζουν τα
παιδιά. Ενώνεις τελίτσες και βλέπεις την εικόνα.
Κόκκινες τελείες ένωσε μα κανένα σχήμα δεν
ξεπήδησε μαγικά. Τυχαίες γραμμές χωρίς νόημα.
Για τους άλλους ναι, όχι όμως γι' αυτήν. Η ζωή
της ήταν με τα καλά και τα άσχημα. Που και που,
αραιά, μα ναι υπήρχαν αυτές οι κόκκινες τελίτσες.
Ένα δικό της μονοπάτι έφτιαχναν, τη ζωή της που
θυμόταν. Πόσο καιρό είχε να μπει μια νέα
κόκκινη τελεία σε αυτό το τρελό παιχνίδι με τις
γραμμές που ενώνουν τελείες και ανέβαιναν πότε
στον ουρανό και πότε ατίθασα έβγαιναν έξω από
το χαρτί;

Να το πετάξει; Να το φυλάξει; Να το φορέσει;
Πως θα βγει έξω; Τι θα πει ο κόσμος;

...

Ντύθηκε και κίνησε για το φούρνο. Η Χριστίνα
δίπλα είχε ήδη βγει στην αυλή και τακτοποιούσε
τον κήπο της. Τι χάλι είναι αυτό μας τρέλανε ο
αέρας, ναι μας τρέλανε της απάντησε μα ήταν
άλλη τρέλα η δική της.
Αυτό το μαύρο, πώς σε πλακώνει. Βαρύ αυτό το
τίποτα που γίνεσαι. Ξεχωρίζεις σαν μια τρύπα
στον κόσμο. Χάνονται όλα πίσω σου. Στην αρχή

της φάνηκε τόσο αταίριαστο και μετά μέρα με τη μέρα έπαυε να του δίνει σημασία γιατί έτσι έπρεπε και δεν κέρδιζε τίποτα να σκέφτεται αν μπορούσε να γίνει αλλιώς.

Μετά άρχισε να κάνει παρέα με τις άλλες μαυροντυμένες της γειτονιάς. Την πλησίασαν εκείνες πρώτες με τη συμπάθεια που νοιώθουν σαν βλέπουν μια νέα παρουσία να έρχεται στην παρέα.

Ήταν καλές μαζί της, φιλικές. Να την καλέσουν για καφέ, για μια σύντομη κουβέντα το πρωί μετά τα ψώνια και λίγο πριν ξεκινήσουν οι δουλειές του σπιτιού. Ύστερα το απόγευμα, στο τέλος της ημέρας, στο σπίτι κάποιας, ή στο δρόμο σε καρεκλίτσες στο πλάι να χαζεύουν τους περαστικούς και τους τουρίστες. Τρόμαξε στην αρχή. Αυτή η παρέα, αυτή η σκοτεινιά της φάνηκε σαν δεύτερο πένθος. Να την καταπιεί, να χαθεί από τους ζωντανούς. Μα έμεινε και τίποτε άλλο; Δεν μπορείς να διαλέξεις ανάμεσα στο τίποτα και στο λίγο. Ακολουθείς την ανάγκη, τη λαχτάρα για μια κουβέντα, μια ιστορία που θα ακούσεις, ένα κουτσομπολιό, να σπάσει η σιωπή, να μην σκέφτεσαι το πριν. Να έχεις κάτι.

Έκανε τα ψώνια της και γύρισε στο σπίτι. Έλα κάθισε μαζί μας. Έχει σκιά εδώ να σε δούμε λιγάκι. Μαζεμένες οι γειτόνισσες για την πρωινή κουβεντούλα, κάθισε μαζί τους και έγιναν τρεις οι μαύρες φιγούρες. Λίγη κουβέντα, νέα που έφεραν τα παιδιά από την πόλη.

Τρεις γυναίκες που θέλοντας και μη έπαψαν να χαίρονται τη ζωή, έγιναν μοναχές χωρίς δικό τους μοναστήρι, μοναχές στον κόσμο που κυλάει γύρω τους και χαίρεται τη ζωή.

Τρεις μαύρες φιγούρες κόντρα στο άσπρο των τοίχων. Αν δεν ήταν αυτό το άσπρο...

Τρεις μαύρες ίδιες φιγούρες.

Όμως η μια από αυτές ξεχωρίζει σήμερα. Μια τρύπα στο λευκό ναι, μα στέκεται όρθια, περήφανη. Κοιτάζει το άσπρο των τοίχων και παίζει μαζί του. Του χαμογελάει και μοιάζει να γίνονται φίλοι αυτοί οι δύο αταίριαστοι. Παραξευέτηκε το άσπρο, ζαλίστηκε το φως που προσπάθησε να φέρει βόλτα, εύκολα μαθημένο, τη σκοτεινή φιγούρα. Άμαθο στις πονηριές δεν μπόρεσε να νικήσει, και παραδόθηκε αν και τεράστιο, άπλετο στο θράσος και την αναπάντεχη επανάσταση του μαύρου.

Μια ζαβολιά έκανε σήμερα και έκλεψε στο παιχνίδι. Το κόκκινο μαντήλι τυλιγμένο γύρω από το στήθος της, κρυφά, κάτω από τα μαύρα ρούχα έφερε τα πάνω κάτω.

Το νοιώθει να καίει. Να σταματάει το μαύρο που της πότιζε το κορμί. Να μαζεύει το φως της, τη ζεστασιά του κορμιού της. Μια γλυκιά πανοπλία τυλιγμένη σαν δεύτερο δέρμα επάνω της.

‘Όλα τα κόκκινα της ζωής της φάνηκαν ξανά. Αυτή η καινούργια κόκκινη τελεία άνοιξε μια ρωγμή στο σκοτάδι του μαύρου και το φως είναι τόσο γλυκό. Ίσως έρθουν κι άλλες κόκκινες στιγμές. Ίσως όχι. Μπορεί να μείνει μόνο αυτή η μικρή χαραμάδα και ποτέ να μην ανοίξει ξανά ένα παράθυρο στο φως μα και έτσι είναι καλά. Καλύτερα από πριν.

Χαιρέτισε τις φίλες της και συνέχισε για το σπίτι.

Ο αέρας δεν το πήρε ξανά. Το άφησε εκεί, στην Κρήτη να την συντροφεύει στις βόλτες της. Να γεμίζει με τη δική της μυρωδιά.

Αυτός ο ατίθασος έφηβος που αναστατώνει τον κόσμο. Ταξιδεύει πάνω από τις χώρες, ξεσηκώνει τα δέντρα για χορό, ανακατεύει τις μυρωδιές της γης, ταρακουνάει την τεμπέλα θάλασσα. Ένας ταξιδευτής που τη μια στιγμή βρίσκεται εδώ και την επόμενη έχει τρέξει στην άλλη άκρη της γης. Την αγκαλιάζει ολόκληρη και ανακατεύεται παντού.

Μεγάλος μπελάς, λένε οι άνθρωποι, μα αυτός γελάει μαζί τους γιατί κάποτε θα μάθουν ότι το μόνο που κάνει είναι να βάζει τα πράγματα στη θέση τους.

ΤΕΛΟΣ